పాపం..అమ్మా, నాన్న

ఏ.బి.ఎస్.రామారావు

కడుపులో ఉండగా నే తన్నితే ఆనందించింది అమ్మ

నాన్నను పిలిచి చెయ్యి తాకించి నవ్వింది నాన్నకేసి చూసి అమ్మ..ఎంతసంతోషమో..

పురిటిలో బాధ పెడితే సంతోషించింది అమ్మ

నీ కెల్లాతెలుసు? అని అనకండి......

..... అందరమ్మలూ అంతేట...

చదువులో వెనక పడితే కలవరపడింది.

ఉద్యోగం వస్తే ఊరంతా చెప్పిసంబరపడింది .

ఆకలి అంటే ఆనందపడి ఎన్నో పెట్టింది.

ఆకలి లేదంట ఆవేదన చెందింది.

నాకు పెళ్లి అనగానే పరవశించింది.

పోగా, పోగా, జారిపోతానేమోనని డీలాపడింది.

అమెరికా వెళ్ళి పోతున్నానంటే దిగులు పెట్టుకుంది

స్కైపుందంటే, సాటిరాదు సరసన ఉన్నదాంతో అంది.

అమెరికా వెళ్ళే రోజు వచ్చిందంటే, నోట్లో కొంగు కుక్కుకుంది అమ్మ.....

అమెరికా వచ్చెయ్యమంటే ససేమిరా రాలేనంది.

పదేళ్లకి వచ్చి చూస్తే పట్టెమంచం మీద పడుకునుంది అమ్మ....

మెదటి మాట...'అన్నంతిన్నావా?'...అంది అమ్మ...

తరవాతి మాట " కోడలు, మనవలు కులాసానా, చూడనేలేదు వాళ్ళని నేరుగా!" అంది కళ్లు తుడుచుకుంటూ..

దగ్గుతోంది, ఆయాసపడుతోంది...

ఎప్పట్నించి? చెప్పలేదేమంటే, "అబ్బే మొన్నటినుంచే" అంది.

"స్కైపులో రమ్మంటే రాలేదు, ఫోనులోనైనా చెప్పలేదేం?" అంటే,

"పోనీలేరా, బానేఉన్నాగా"... అంది.

తెలుస్తోంది, అబద్ధం చెపుతోంది అని అమ్మ....నా కోసం

నీలుగు, మూలుగు లేక లేచి ముద్దు పెట్టుకుంది నాతలవంచి నుదిటిమీద....

..... ఎనభై పైమాటే....అమ్మకి.

నీకు పెట్టిన నర్సు, వంటావిడ ,పని అమ్మాయి, ఏరి అనడిగితే ఓ నిట్టూర్పు నవ్వు నవ్వింది.

"ఆదివారం కదా రారు"

తరవాత తెలిసింది. అమ్మ మంచితనం ఆసరాగా తీసుకుని అస్తమానూ మానేస్తుంటారని...

అటుతిరిగి తలగడ పక్కన ఉన్న డబ్బా తీసి, మూత తీసి ఓ పెద్ద మైసూరుపాకు ముక్క పెట్టింది నాకు, నోట్లో...

అదేరుచి, అప్పటిరుచి, చిన్నప్పటినుంచి నోట్లో నానుతున్న రుచి...అన్నేళ్ళ రుచి,...

అమ్మేచేసింది...నాకిష్టమని....తెలుస్తోంది..

"లేవలేక ఇబ్బంది పడుతూ ఎందుకూ, చెయ్యడం అంటే", సమాధానంగ నా తలనిమిరింది..

అప్పుడు చూశా, అమ్మచేతిమీద కాలిన వాత...

"ఏమిటిది ?!!అయ్యో"" అంటే,

"చూశావ్......? ఏమీలేదులే, అదేపోతుంది"" అంది పమిటి చెంగు కప్పుతూ....

వీధి తలుపు చప్పుడయింది...ఎపార్ట్ మెంట్ కదా.. వరండా తలుపనాలేమో..

" లోపలికి రా నాయనా" అమ్మ అంది.

" ఎవరో తెలియకుండానే ?" మనసులో మాటే బయటకి గొణిగా....

"తెలుస్తుందిరా... ఆప్యాయతకి అంతటా ఆనంద తరంగాలే..మనసుకి తెలిసిపోతుంది...ట్యూషనో ఏదో అంటారుగా"

" ఇన్ ట్యూషన్" కరక్ట్ చేసా...

నేరుగా, లోపలి గదిలోకి వచ్చాడు అతను...

అమ్మ పరిచయం చేసింది " ఇతనే, రామారావని....నాకు చేదోడూ, వాదోడూనూ.... వాళ్ళ అమ్మగారితో పాటే నన్నూ అమ్మలా చూసుకుంటాడు....రోజూ వచ్చి ఓ గంట నాదగ్గర కూర్చుని ఆప్యాయంగా అన్ని విషయాలూ మాట్లాడందే కదలడు...ఎంతసేవ చేస్తున్నాడో వాళ్ళమ్మకి... చెప్పలేననుకో......నా పనులూ అతనే చేసిపెడతాడు...నీతో ఓ సారి చెప్పా ఫోనులో..."

"మా అబ్బాయి..." అతనికి పరిచయంచేసింది అమ్మ...ముక్తసరిగా అనిపించింది నాకు...అవును నాగురించి చెప్పేదేముంది?

"నమస్కారమండి, చాలా కాలానికి వచ్చినట్టున్నారు"

"ఎల్లా ఉన్నారు బామ్మగారూ?" అంటూ అమ్మ పక్కనే కూర్చున్నాడు.....మంచంమీద.....ఆప్యాయంగా మీద చెయ్యివేస్తూ... అమ్మ చేతి కాలిన గాయం ఇంకో చేత్తో తడుముతూ....

" బాగా ఉన్నా నాయినా, నీ ధర్మమా అని...కుంకుమాది లేపం రాసావుగా, వెంటనే వచ్చి... తగ్గి పోతుందిలే...ఎంత మంది పనివాళ్లుంటే ఏమిటి?.. వాళ్లకేంపట్టింది? నెలలో నాలుగు రోజులు నాగా పెట్టేస్తారు..."

" అయ్యో, వంటావిడని పెట్టాగా, ఆవిణ్ని చెయ్యమంటే చెయ్యదూ మైసూరుపాకూ, ... నువ్వు తిప్పలు పడడందేనికి స్టౌ దగ్గరకెళ్లి??" అడిగా...

రామారావు నా కేసి తిరిగి అన్నాడు...

" నేనూ అదే చెప్పా, మా వాడు వస్తున్నాడూ, వాడికి మైసూరుపాకంటే ప్రాణం చిన్నప్పటినుంచీనూ, నేనే చెయ్యాలి అన్నారు. ఆదివారం కనక ఇంట్లోనే ఉన్నా.. పోనీ బామ్మగారూ, ఆనందభవన్ లో బాగుంటుంది ఓ కిలో తీసుకుని వస్తాలెండి అన్నా...."

"అవును నీ సంతృప్తికి రామారావుగారు అన్నట్టే చెయ్యాల్సిందమ్మా..." నసిగా..

" ఊరుకోండర్రా, మీకేంతెలుసు? నువ్వు కొనుక్కు తినలేవని చేస్తానా?? నా చేతుల్తో చేసి, నువ్వొచ్చేటప్పటికి డబ్బాలో పెట్టి, నువ్వొచ్చాక ఆనందంతో డబ్బా మూత తీసి ఓ ముక్క నీ నోట్లో పెడితే ఉన్న ఆనందం రబ్బరు బేండు తీసి అట్టడబ్బాలో వాడెవడో ఎప్పుడో చేసి పెట్టిన ముక్క పెడితే వస్తుందా?... సరిఘ్హా కొలతలు తీసి కోసినట్టుగా ఉంటాయి వెధవ ముక్కలు...ఇంట్లో కోసే వంకర టింకర ముక్కల్లో ఉండే అమ్మతనం ఉంటుందా..." డబ్బా మూత అపురూపంగా తీస్తూ ఓ ముక్క రామారావుగారికిచ్చి, ఆనంద పడిపోయింది అమ్మ.....

"అదండీ వరస... " రామారావుగారు ముక్క కొరికి ఆస్వాదిస్తూ అన్నారు.. ఏమాటకామాటే చెప్పకోవాలి....అమ్మ వంట అమ్మ వంటే...ఆప్యాయత కలుస్తుందిగా...

"చెయ్యికాలి మానేసారు కాని, మీకోసం జంతికలు, కజ్జికాయలు చేస్తానని కూర్చున్నారు..." రామారావుగారు లేస్తూ అన్నారు...

" అవును మరి, వాడికి కారం ఎక్కువేసి కొంచెం గట్టిగా ఉంటే చాలా ఇష్టంగా తింటాడు జంతికలు...కజ్జికాయలు సరే సరి...కొబ్బరినౌజుతో నే చెయ్యలి..."

....అమ్మ, అమ్మ, అమ్మ...మనసు ఆర్ద్రం అయింది నాకు...ఏదో వెలితి ఇన్నాళ్ళూ, తెలుస్తోంది ఇప్పుడిప్పుడే... అన్నీ దూరం చేసుకుని దూరదేశాల్లోఉండి ఏం బావుకున్నాము?? ఇక్కడిలా పని వాళ్ళ సుఖం ఏది? అమ్మ ఆప్యాయత ఏది? చుట్టాల రాకపోకలు, శుభకార్యాలకి కలవడాలూ, ఏవి??

నన్ను చూసిన ఆనందం, రామారావు వచ్చి పలకరించడంతో అమ్మ ఆనందం మహదానందంగా మారడం స్పష్టంగా కనిపించడం లేదూ!!.....నే పెట్టుకున్న దూరం న్యాయమా, ధర్మమా, ఉచితమా, డబ్బే లోకమా? చాలదా ఈ సంపాదన? మనసారా నవ్వుకుని ఎన్నాళ్ళయిందో. ..అక్కడన్నీ కృత్రిమ నవ్వులేగా, ఎయిర్ హోస్టెస్సులా... భుజంమీద పడ్డచెయ్యితో నాలో నే వేసుకుంటున్న ప్రశ్నలు ఆగాయి....

" రండి హాల్లో కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం... బామ్మగారూ మీరు కాసేపు పడుకోండి చాలా పొద్దున్నే లేచారివాళ" రామారావు..

చాలా సేపు మాట్లాడుకున్నాం...

రామారావు గారు అమెరికాలో చాలాకాలం ఉన్నారుట....

" ఏం? ఎందుకువచ్చేసారు?" అడిగా కుతూహలంగా..

" ...మా నాన్నగారి ఆఖరి చూపులు కూడా దక్కించుకో లేని అభాగ్యుణ్ని...మా అన్నదమ్ములు ముగ్గుర్ని అరచేతుల మీద పెట్టుకుని పెంచి పెద్దచేసారు మా అమ్మా, నాన్న...అన్నలున్నారు కదా అని అమెరికా కే మొగ్గుచూపా.....చెక్కపెట్టెలో చలనంలేని నాన్నను చూసాక, ఇదిగో మానాన్నగారు ఆఖరి క్షణం వ్రాసుకున్న స్వగతం చదివి....చలించి పోయా... ఇదిగో పర్సులోనే పెట్టుకున్నా...చదవండి." రామారావుగారిచ్చిన నలిగిన కాగితం తీసుకు చదివా............ఇలా...

.........పేదవాడిని,పెద్దచదువులు లేనివాడిని.......కష్టపడి పైకొచ్చావన్నారు

కోట్లు గడించక పోయినా , రెట్టింపు ఉత్సాహంతో, రెండిళ్ళు ,రెండు స్థలాలు,

రెండు పదుల లకారాలు, రాముడిగా ఉంటూనే కూడబెట్టా. చక్కని కుటుంబం అన్నారంతా.

చింతలు లేక ,చికాకు ల్లేక ,చివరి దాకా గడవాలని,

గడవక పోతుందా అని, గడవకపోతేనో అని, గడిస్తే బాగుంటుందని,

ఆలోచనలన్న, ఆవేదనలన్నీ,ఆశలన్నీ అన్నంతో పాటే ఏ పూటకాపూట మింగేస్తూ

నా వాళ్ళందరికి ఏ కష్టం కలగుండ బతికా, కలికాలానికి భయపడుతూనే.

పదవీ విరమణ చెయ్యమన్నారు. "ఓపికఉంది ,కొన్నాళ్ళుంటా "నంటే ఒద్దు పొమ్మన్నారు.

పింఛనో అంటే, పళ్ళికిలించారు. ఇది గవర్నమెంటు కాదుగా అని.

ఫరవాలేదులే, ఇదో లెఖ్ఖా, పదిలంగా నా పరివారం ఉందిగా అనుకున్నా.

మమత అనురాగాలు , ఆత్మీయతలు , అనుబంధాలు,మంచితనాలు నా ఖాతాలో జమ అనుకున్నా

అక్క........డే పప్పు లో కాలేసా.

మంచాన్నించి కంచానికి, కంచాన్నించి మంచానికి .

పైసా సంపాదన లేదు. కాళ్ళల్లో సత్తువ లేదు, కళ్ళల్లో నీళ్ళకి కొదవ లేదు

కొట్టుకి, పాలకి, బడికి తిరుగుడు తప్పలేదు.కష్టాలకి కొదవ లేదు. ఇష్టాలకి ఆయుష్షు మూడింది

ఉత్సాహంగ ఉండేవాణ్ణి. దానికి ఉచ్చు పడింది. ఇంట్లోవాళ్ళకి అడ్డు.

ముసలితనపు మతిమరుపు మిగతా వాళ్ళకి మంట, చిరాకు

మాట్లాడితే ముసలి నస అన్నారు. మాట్లాడకపోతే మరీమంచిదనుకున్నారు .

అహంకారాలు, గర్వాలు, స్వార్థాలు, గౌరవాన్ని గంగపాలు చేసాయి.

నలభై ఏళ్ళ నా నలుగుడు నల్లపూస అయింది. కరివేపాకు గుర్తొచ్చింది.

చిన్న, పెద్ద ,చిన్న– పెద్ద మాటలతో చిన్నబుచ్చారు.

సలహ ఇవ్వకూడదుట . సందేహం అడగకూడదుట.

మనసు విప్పరు. మల్లె లా ఉండరు.మనిషికి తోడున్నారు కానీ మనసుకి తోడెవ్వరు లేరు.

ఛీత్కారాలు, అయినా అప్పుడప్పుడు సత్కారాలు. ఎందుకో!!!!ఓ...అన్నట్టు సమాజం ఉందిగా..

అందుకేమో!!!!!! అమ్మ అమ్మగా ఉంటే విసుగు . ఎక్కడికి పోతుంది పాశం? పొంగి పొరలనివ్వరు గాని.

ఆఖరి వాడికి అమెరికాలో ఉద్యోగం అంటే ఆహా ఓహో అన్నారంతా.

ఆరేళ్ళయినా ఇంటి మొహం చూడలేదు. దాచినదంతా దారి ఖర్చులకయి పోతుందిట వస్తే.

అమ్మకి బెంగరా అంటే ఉందిగా స్కైపంటాడు.

కాంతానికీ ఓపికతగ్గి చిరు బుర్రు మంటూంటే , కూతురు కస్సు మంటుంటే

కొడుకు బుస్సు మంటుంటే,కోడలు కోపగించుకుంటూంటే , అల్లుడు అలుగుతూంటే

మామిడి చెట్టుగా బతకాలని ఆశపడ్డవాడిని, పెరటిలో గెలవేసిన బొంత అరటి చెట్టుగా మిగిలా

పువ్వు, అత్తాలు, ఎప్పుడు కావలిస్తే అప్పుడు కోసుకోవచ్చు. అదే మాదిరి అయ్యింది నే కూడబెట్టిన ఆస్తి....

పువ్వు పుణికి పుచ్చుకున్నారు భేషజాల భోజనానికి

అంతస్తు పెంపుకి ఓ అత్తం, పటాటోపాలకి మరో దినం మరో అత్తం .మళ్ళీ మరోటి.......

ఆస్థంతా అత్తాలయినా బాధ లేదు. ఇదంతా వీళ్ళకోసమే కదా.

ఆశించింది, అడిగిందీ ఒక్కటే....అరగంటైనా దగ్గర కూర్చుని కబుర్లు చెప్పండని

అబ్బే...ప్చ్ ...నెరసినజుట్టు, మాసినగడ్డం, ముడతలుపడ్డ ముఖం....ముచ్చటగా ఎలాఉంటానూ ..

తిరస్కారాలతో ఆదరణ కరువై ,మంచాన పడి పచ్చి మంచినీళ్ళకి పడిగాపులు కాశా.,

సెల్లులు, నెట్టు, ముఖ పుస్తకం, చాట్లు, సీరియళ్ళు, సినిమాలు, నావాళ్ళను నాకు దూరంచేశాయి

నా పుట్టి ముంచాయి. నన్ను వెక్కిరించాయి. మరో ఈ ప్రపంచానికి మారలేను .

మన్నిన నాళ్ళు మరువలేను. మగతగ ఎంతసేపు పడుకోను ?

అందరూ ఉన్నా ,అందర్నీ అందలంఎక్కించినా ,

అదెందుకో మరి ఆఖరి కాలంలో ఆనందం కరువై

అందరికీ భారంగ ఆవేదనే ఆప్తమిత్రుడై

అన్నానికి లోటు లేకపోయినా ఉన్నాడనడానికి

ఉసురు తో ఉన్నా ....ఊసులు కరువైనా

మనసు భారంగా ఉంటే అడుగు ముందుకు పడదు. చతికిలపడతాం

అన్నం ముద్ద గొంతు దిగదు. ఆవేదనకు అంతరాయం ఉండదు.

ఆశ్చర్యం........ఈ స్థితిలో ఆనందకరమైన తీపి పాత ఙ్ఞాపకాలు కూడా ఏడుపు తెప్పిస్తాయి.

దంతాలు బిగబట్టి ఊపిరి స్థంబించి ఏడుపు దిగమింగినా

కన్నీళ్ళు ధారాపాతంలా వస్తున్నాయి.

దొర్లొచ్చిన బంతి తీసుకోడానికి దగ్గరగ వచ్చాడు నాలుగేళ్ళ నా మనవడు

'''ఎందుకు తాతా ఏడుస్తున్నావు''' కళ్ళు తుడుస్తూ అన్నాడు పక్కన కూర్చుంటూ

పౌత్రోత్సాహం పెల్లుబికింది నాలో. పుత్రపరిష్వంగం కరువైన నాకు

వాడిని అక్కున జేర్చుకోగానే వళ్ళు పులకించింది.

బుడ్డి బుడ్డి అరచేతులు నిమురుతూ అన్నా----

-----------నువ్వు పెద్దవాడివవ్వద్దురా,ఇలాగే ఉండిపో.----

''పెద్ద అంటే కళ్ళజోడు పెట్టుకుంటారూ......అలాగా'' అన్నాడు

వాడి మాటలకి పగలపడి నవ్వా.

ఇలా నవ్వుకుని ఎన్నాళ్ళయిందో....ఇదే ఆఖరి నవ్వేమో.

అవును ఒంటరి తనంతో ఆత్మతో ఆత్మీయత పెంచుకున్నందుకేమో !!!అంశ వెళ్ళిపోతున్నట్లుగ తెలుస్తోంది.

ఏదో ప్రేరణ. ఆరేముందు దీపాన్నయ్యా . గబగబ కలం,కాగితం తీసుకున్నా.

కాలాకాశాతీత శక్తి ఏదో క్షణంలో ఈనాలుగు మాటలూ వ్రాయించింది.

భగవత్కృపకి ధన్యుణ్ణి .

అమ్మయ్య........ తృప్తిగ ఉంది .ఏ ఆలోచనలూ లేవు .

మనసు చాలా తేలికయ్యింది .తెల్లటి కాంతిలోకి తేలిపోతున్నా .

............ఉంటా ....

చదివి వికలించిన మనసుతో రామారావుగారికి ఇస్తే మడిచి పర్సులో పెట్టుకుంటూ అన్నారు..."" అమ్మా నాన్నలు చాలా మంది పైకి తేలరు సార్.....లోపల లోపలే బాధ పడతారు...మన మనసుకేమీ బాధకలగకూడదని, మనసంసారాల్లో మనం సేండ్విచ్ మధ్య ఉన్న ఛీజ్ కాకూడదనీని... సద్దుకుపోతూంటారు...అర్థం అయిందనుకుంటా మీకు....

మనం అక్కడినుంచి డబ్బు పంపిస్తున్నాం, వంట మనిషి ఉంది, పని మనిషి ఉంది, నర్సు ఉంది, ఓల్డేజ్ హోమ్ లో పెట్టలేదుగా అని సరిపెట్టుకుంటాం... కానీ ఆ ఇల్లే ఓ గ్లోరిఫైడ్ ఓల్డేజ్ హోమ్ అనుకోము... కనీసం ఏడాదికోసారైనా రాము...డబ్బులయిపోతాయి....మనవలు మనవరాళ్లు దూరం అయిపోతున్నారని అనుకోం.... ఓ సారి మా అబ్బాయి పుట్టాక మూడేళ్ళకి ఫస్ట్ టైము ఇండియా వచ్చినపుడు మా అమ్మ మనవణ్ణి దగ్గరకి తీసుకుంటే " వై షి ఈజ్ టచింగ్ మి" అన్నాడు....అదీఅబ్బుతున్న సంస్కారం...అమ్మ పక్కకి తిరిగి కళ్ళు తుడుచుకుంది

ఇక్కడకి తిరిగి వచ్చాక తెలిసొచ్చింది సార్...మన సేవింగ్సుతో వచ్చే వడ్డీ డబ్బులతో ఇక్కడ జీవితం హాయిగా సుఖంగా పనివాళ్లని పెట్టుకుని ...అక్కడి కంటే ఆనందంగా...సుఖంగా మనవాళ్ల మధ్య...బతికెయ్యచ్చని.

మేము ఇక్కడికి అమ్మదగ్గిరకి వచ్చేసాక మా అమ్మ ఆరోగ్యం చాలా మెరుగయింది సార్....అవే మందులు...కొన్ని మందులు తగ్గించేశాం కూడానూ...వయసుభారం వల్ల మంచంమీదే కాలక్షేపం చేస్తోంది.. అంతే....ఆవిడకిపుడు తొంభై ఏళ్ళు..దూరంగ ఉన్నా సుఖంగా ఉంటే చాలు అని సంతోషిస్తుంది అమ్మ... కాని దగ్గరుంటే ఆనందపడిపోతుంది సార్....

ఉంటారు సార్, కొంతమంది.... కొంతమందేమిటి, చాలామంది అత్తా కోడళ్ళు ఈగోలతో, పొసెసివ్ నెస్ తో..

మిస్ అండర్ స్టేండిగులు, మిస్ కమ్యూనికేషనులతో....

...కలిసి పోయే కోడళ్లూ ఉంటారు, నన్ను ముట్టుకోకు నామాలకాకి లాంటి వాళ్లూ ఉంటారు.. కాని మనం అమ్మకివ్వాల్సిన ఆదరణ ఆప్యాయత ప్రేమ ఇస్తే, అమ్మ సద్దుకుపోతుంది సార్....మనసులో ముళ్లుగుచ్చుకుంటున్నా....

....మనమందరం గులాబి పూసిన రెమ్మలం...ముళ్లూ ఉంటాయి..ఆహ్లాదం కలిగించే రోజా పువ్వు ఉంటుంది రెమ్మకి...అవతలి వాళ్లు బతికి ఉన్నన్నాళ్లు వాళ్ళలో ఉన్న ముళ్ళలాంటి నెగెటివిటీనే చూస్తాం....వాళ్ళు పోయాక గులాబి లాంటి మంచిని అప్పుడు తలుచుకుంటాం...ఏడుస్తాం అప్పడు....ఏమిటి ఉపయోగం...మా నాన్న మనశ్శాంతి పోగొట్టుకుని వ్రాసుకున్న నాలుగుమాటలు, నాకు మనశ్శాంతిని ఇవ్వడానికి తోడ్పడ్డాయి. సరే వస్తా, మళ్లీ కలుద్దాం""

రామారావుగారు లేచి పర్సు పేంటు జేబులో పెట్టుకుంటూ అడిగారు....ఏమిటి ఎవరికో మెస్సేజ్ కొడుతున్నట్టున్నారు సెల్ లో..... ....ఆయన చెప్పినదంతా విని చెమరిన కళ్లు తుడుచుకుంటూ మెసేజ్ ఇస్తూంటే అడిగారు....

“ అవును సార్, మా ఆవిడకి..."

"తలుపేసుకోండి" వెళ్లిపోతూ అన్నారు రామారావుగారు....నా తలుపులు తీసి...

..... లక్ష్మి, రీచ్డ్ సేఫ్లీ, మామ్ ఈజ్ ఫైన్..

వుయ్ ఆర్ గోయింగ్ టు మువ్ టు ఇండియా ఫర్ గుడ్...ప్లీజ్ బి రెడీ..అండ్ స్టార్ట్ ప్రిపరేషన్స్....ఐ షల్ కాల్ యు సూన్....బై...ఐ లవ్ యు

(లక్ష్మికి తెలుగు వచ్చు కాని మాట్లాడదు తెలుగులో....అందుకే ఇంగ్లీషులో సంభాషణ ఎప్పుడూ....

క్షేమంగా చేరా...అమ్మ కులాసా..మనం ఇండియాకి షిఫ్ట్ అయిపోతున్నాము.. .

....రెడీగా ఉండు...ఆ ఏర్పాట్లు మొదలు పెట్టు...తరవాత ఫోన్ చేస్తా....బై... ఐ లవ్ యు..)....

COMMENTS